

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati
Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos
centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera**

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

De Tempore

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1631

Paraphrasis, in Epistolam D. Iacobi cap. I.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47044](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47044)

guat mundum Spiritus sanctus.

1. Cor. 11.

alius alium temerè iudicat, nemo seipsum. Nostros enim defectus catus, entes præterimus, in aliorum errata iusto plus oculati. Et hoc est quod grande adfert impedimentum nobis & deuotionis & charitatis. Abstine igitur (per Deum vos obsecro) à iudicio alieno. Qui iudicare vult, seipsum iudicet. Si suspiciones & phantasiæ opinionum iniquarum renitentibus & nolentibus inciderint, nolite eas confirmare, nolite recipere, abijcite. Incidisse non nocet, modo displiceant, modo rejiciantur, modo eis non consentiatur. Habeat Dei seruus quasi in pacto ac fœdere cum Deo, neminem velle iudicare. Hoc est, assuescat firmam de nemine sententiam admittere, tenere, definire, aut pro vero concludere, esse eum malum, reprobum, aut letaliter peccasse. Huiusmodi, inquam, iudicium in cor serui Dei nunquam veniat. In huiusmodi cogitatione nihil vnquam concludendum, sed iudicio relinquendum diuino. Piè timere possumus, compati debemus, prudenter quæ exhortari proximos, non autem eos iudicare, hoc est eorum animos: sunt eorum euidentia crimina, quæ videmus mala, non laudanda, sed damnanda sint. Hoc si fecerimus, magna nobis semper erit pax & tranquillitas in cordibus nostris. Ad laudem Domini nostri Iesu Christi, qui est benedictus in secula, Amen.

DOMINICA IIII. POST OCTAVAS PASCHÆ: quæ dicitur Dominica rogationum.
Epistola, B. Iacobi, Cap. I.

Estote factores verbi, & non auditores tantum, fallentes vosmetipsos. Quia si quis auditor est verbi, & non factor, hic comparatur iur vivo consideranti vultum naturæ suæ in speculo. Considerat enim se & abiit, & statim oblitus est qualis fuerit. Qui autem rem perspexerit in lege perfectæ libertatis, & permanserit in ea, non auditor obliuiscitur factus, sed factor operis, hic beatus in factis suis erit. Si quis autem putat se religiosum esse, non refrænatans linguam suam, sed seducens eum suum, huius vana est religio. Religio munda & immaculata apud Deum & Patrem hæc est: Visitare pupillos & viduas in tribulatione eorum, & immaculatum se custodire ab hoc seculo.

PARAPHRASIS IN EANDEM EPISTOLAM.

IN hæc tempora respexisse putandus est Apostolus Iacobus, quando hæc scripsit epistolam. Siquidem passim iam omnes scripturas legere volunt, adeo ut arator quoque & faber in lingua habeat vernacula, quod ex scripturis legat. Quamuis autem legere cupiant omnes, audireque verbum Dei videantur, nulla tamen recipitur apud illos deuotio, nulla charitas: nec ideo legunt, ut eadem faciant. Studium igitur hoc hominum vanitatem, curiositatemque habet, non charitatem. Nam si haberet charitatem, non foret illa ociosa, sed operaretur ea, quæ didicit Dei esse mandata Deo: ve beneplacita, inuenirenturque ibi fructus spiritus, non opera carnis. Dicit itaque: Estote factores verbi diuini, & non auditores tantum, fallentes vosmetipsos, quasi sufficiat audiuisset verbum Dei, aut saluaret fides mortua

aciformis, puta credere Christum sic docuisse, vbi tamen nihil aliud se-
quitur. Non enim, vt Paulus ait, *auditores legis iusti sunt apud Deū, sed factores legis iustificabuntur.* Et à Christo dicitur, *Seruus qui cognouit voluntatem Domini sui & non fecit, plagi v apulabit multis.* Et idem hic Iacobus: *Scienti bonum & non facienti peccatum est illi.* Sequitur: *Quia si quis auditor est verbi, & non factor diuinæ iussionis, comparabitur homini, vultum suum corporalem intuenti in speculo, cuius dum contemplatur similitudinem, seu imaginē, mox postquam abierit, oblitus est, qualis fuerit.* Nam huiusmodi contemplatio corporalis, quemadmodum est vana, & infructuosa, ita vanum est quoque audire diuinam scripturam, audire verbum Dei, eiusque præcepta, & opere nihil horum implere, nihil inde fieri meliorem. Qui autem perspexerit se in lege perfecta, perfectæ libertatis, & tam ipsam legem, quam seipsum, hoc est, suam imperfectiōnem, atque dissimilitudinem ad legem Euangelicam comparans, penitus perstrauerit, atque in huiusmodi legis meditatione per manserit, esuriens & sitiens iustitiam, non obliuiosus auditor, sed, opere, quod lex iubet Euangelica, executor factus, hic beatus in opere suo erit. Vide quia hic legem Euangelicam ad differentiam legis antiquæ vocat legem libertatis. Profecto non aliam ob rem, quam quia lex Euangelica est lex charitatis & gratiæ, qua sponte, liberatque voluntate seruitur Deo. Lex enim vetus timoris erat, quæ cogebat per pœnas. Quapropter, vt Apostolus ait, ad perfectum nihil ducebat. Euangelica verò lex, vt dictum est, veræ libertatis, aut perfectæ libertatis. Quod Apostolus confirmat Romanis scribens: *Non enim accepistis spiritum seruitutis iterum in timore, sed accepistis spiritum adoptionis.* Vbi autem iste spiritus, ibi & libertas: qua libertate Christus nos liberauit. Vide præterea quomodo Lutheranos præuidens Iacobus, tam manifestè explicet, quam velit dicere libertatem Euangelicam, non eorum, qui libertate abutuntur in occasionem carnis, serui miseræ corruptionis & peccati. Quorum libertas non Christiana est, sed prorsus impia omnique seruitute humana abiectior, turpiorque. Ideo dicit Iacobus, non obliuiosus auditor, sed factor operis. Qui legem Euangelicam perspicit, & se tanquam in speculo videns, atque iuxta legem tanquam ad normam se viuendi cõponens, propter mundi curas non mox iterum fuerit legis oblitus, sed legem in se viuendo expresserit, hic beatus in facto suo erit: non propterea quod legem audierit, sed quod moribus in se eam præstiterit. Proinde Saluator: *Si hæc scitis, inquit, beati eritis, si feceritis ea.* Vult autem præterea ostendere, non vsquequaque religiosum quemuis dicendum, quamuis legē videatur seruare perfectæ libertatis, nisi etiam linguā suam ab impudico, à turpi, à detractorio, contumelioso, & ab omni malo verbo refrænauerit. Propterea sequitur: *Si quis putat se religiosum esse, aut Dei seruum deuotum, non refrænans linguam suam à mendacijs, periurijs, alijsque malis sermonibus, frustra se religiosum putat, seducens cor suum, ne videat periculum suum, atque peccatum.* Quare huius vana est religio? quia non operatur ei salutem. Religio munda & immaculata apud Deum & Patrem nostrum celestem hæc est: Visitare pupillos & viduas, vt pote parentū, aut maritorum solatio orbatos in tribulatione eorum, eosdemque consolari, iuuare, atque pro virili per opera misericordiæ illis succurrere. Quidam Christi-

Roman. 2.
Luc. 12.
Iacobus.

Hebr. 7.
Roman. 8.

Galat. 4.
Lutheranorū
libertas quæ
lib. sit.

Ioan. 15.

VI

Matth. 26.

lius quoque suadens: *Quicquid inquit, vni ex minimis meis fecistis, mihi fecistis.* Et nihilo minus immaculatū se custodire ab hoc seculo, hoc est, cauere hominum vitiosorum, ac mundi amicorum corruptiones, quæ mundi sum, ea non appetere, neminemque scandalizare.

EXEGESIS EVANGELII EIVSDEM
Dominica, Ioannis XVI.

Ineffabilis est Dei bonitas, quæ non solum dona sua nobis largitur, sed offert etiam, imo hortatur ut petamus, simul promittens, si quid petierimus Patrem in ipsius nomine, dabit nobis Pater. Iuber autem ut petamus, quia delectat eum nobis bene facere, delectat cum seipsum nobis & sua dona communicare. Posset quidem dare nobis non rogatus, sed non expedit nobis, ut omnia recipiamus non orantes, quia indignis, ac quasi iniustis dona sua largiretur. Quamobrem vult rogari, non ob aliud, quam ut desiderio nostro excitato, dignè accipiamus, quæ ipse præsto est nobis dare. Dicit ergo:

Amen amen dico vobis: Si quid petieritis Patrem in nomine meo, dabit vobis.

Psal. 111.

Quod Christus nos hortatur ad petendum, promittitque nos non gratis esse petituros, sed desiderijs nostris, si tamen iusta fuerint, hoc est, si hiis circumstantijs fuerint vallata, quæ infra dicentur, se satisfacturum non alia huius est ratio, quam quod bonus est, & in æternum misericordia eius. Deligit enim nos, & nobis dare vult non solum sua dona, verum etiam se ipsum. Quod ut non minus iuste, quam misericorditer faciat, vult rogari à nobis. Est enim non tam misericordia, quam iustitiæ potissimum, liberalissimum, ditissimum, atque clementissimum munus dare oranti, quomodo iustissimum quoque est, egenum, miserum, atque orantem à diuine exaudiri. Deus autem cum sit æque iustus & misericors quomodo non facit iustitiam sine misericordia, ita nec misericordiam facit, nisi cum iustitia. Quantæ autem sit misericordia, quærere etiam & constituere sibi occasiones miserendi, atque facere sibi causam, propter quam sibi congruat iuste misereri, vos filij expendite. Hoc namque loco id ipsum nobis omnibus generatim facit, ut interim taceam, quæ cum hominibus multis agit singulariter. Nam suadet nobis, ut orantes petamus, hoc est, ut ad miserandum, & iuste dandum ipsam cogamus. *Dives est namque in misericordia in omnes, qui inuocant illum: neque pauperior vbi dederit, neque vbi negauerit, dicitur.* Quamobrem ne gratis nos rogasse, & nihil accepisse causemur, adiunxit iuramentum, Amen amen. Quo verbo utitur, ac si diceret: Verè verè, aut in veritate ita dico vobis. Voluit enim hoc iurandi modo seuros reddere nos, & confidentiam nostram excitare, ac credere impossibile futurum, ut quicquam salutiferum, aut saltem salutem, & profectum nostro spirituali non contrarium nobis negetur. Quantum enim confidimus, tantum impetramus: ideo non solum ut oremus nos inuitat, sed etiam ut fiduciam habeamus. Fiducia enim est, quæ impetrat à Deo. Quapropter postulet, inquit Iacobus, in fide nihil hæsitans. Quid autem nos vermiculi auderemus petere, quid

Ephos. 1.

Iacob. 1.